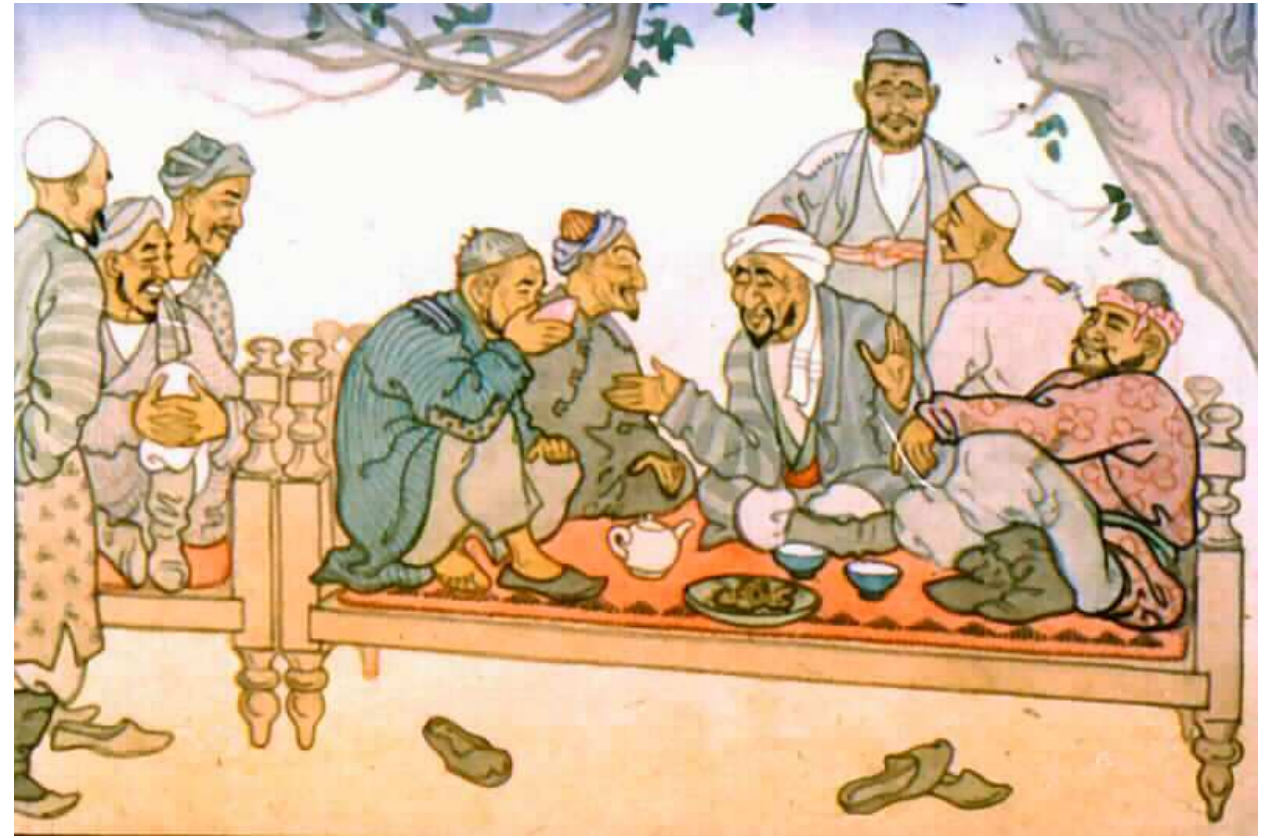

תשעה ו'נרים ולר'ל

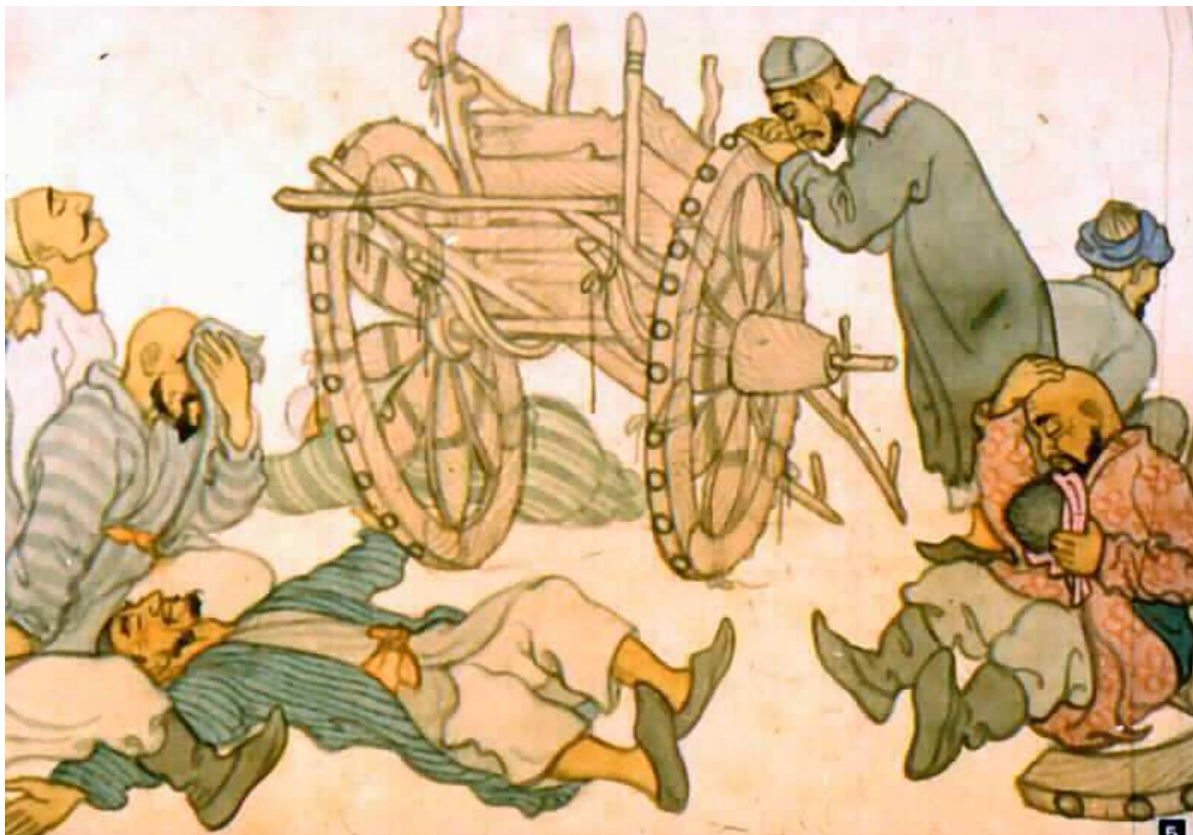
אדדא אולבקי'ת

הם בנו עגלות ומכרו אותן בשוק.

היה או לא היה, אבל מספרים שבעיר
אחת חיו תשעה וינרים, בוני עגלות.

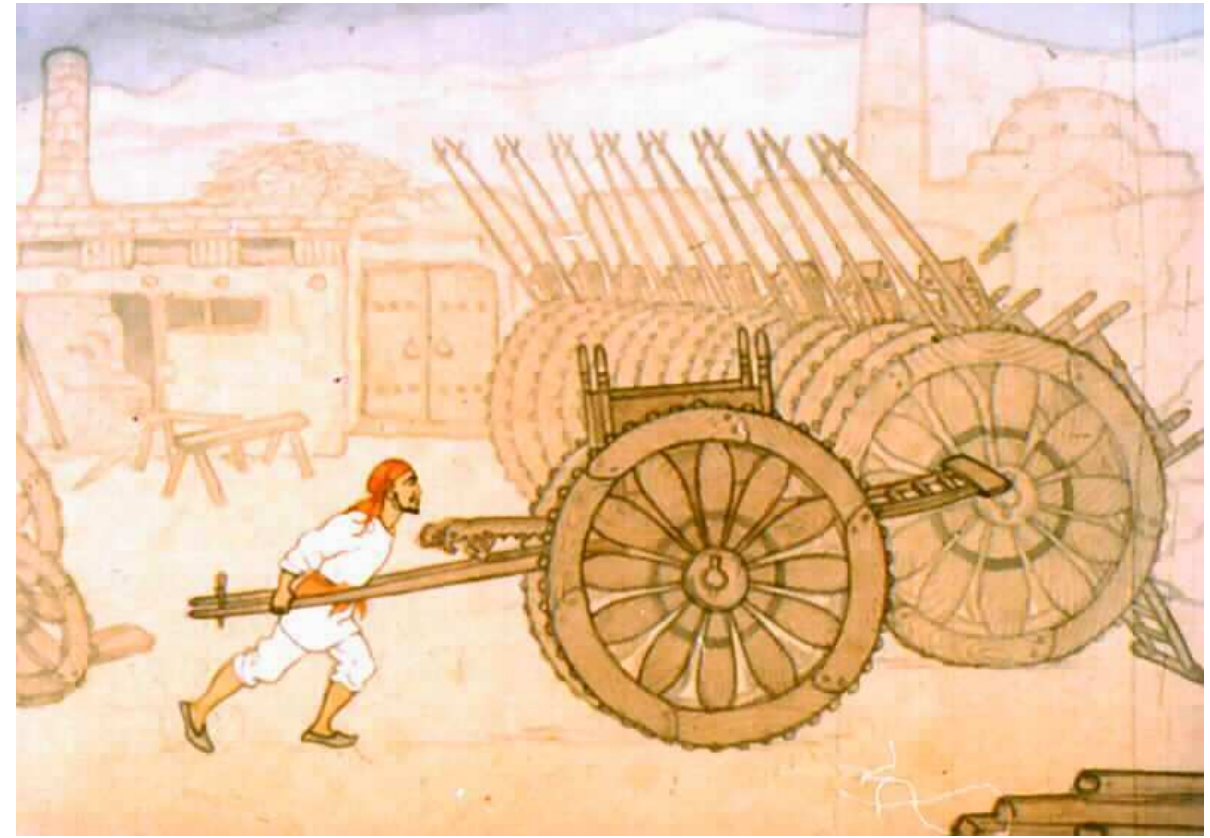
הוינרים הצליחו ביום אחד לבנות
בקושי עגלה אחת.

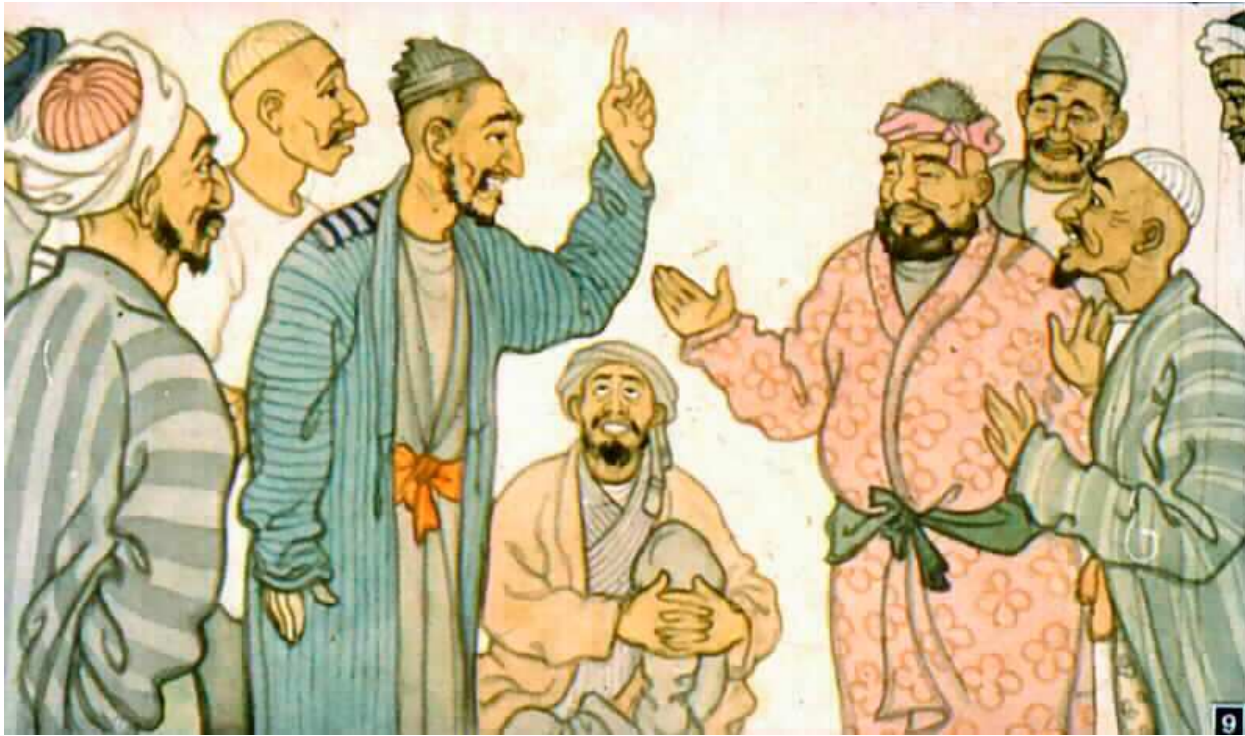
באותה העיר חי גם אחד, בשם זריז,
שגם הוא בנה עגלות.

בשוק דחו את העגלות של וינרים.
איש לא רצה לקנות אותן.

וזריז בנה תשע עגלות כל יום.

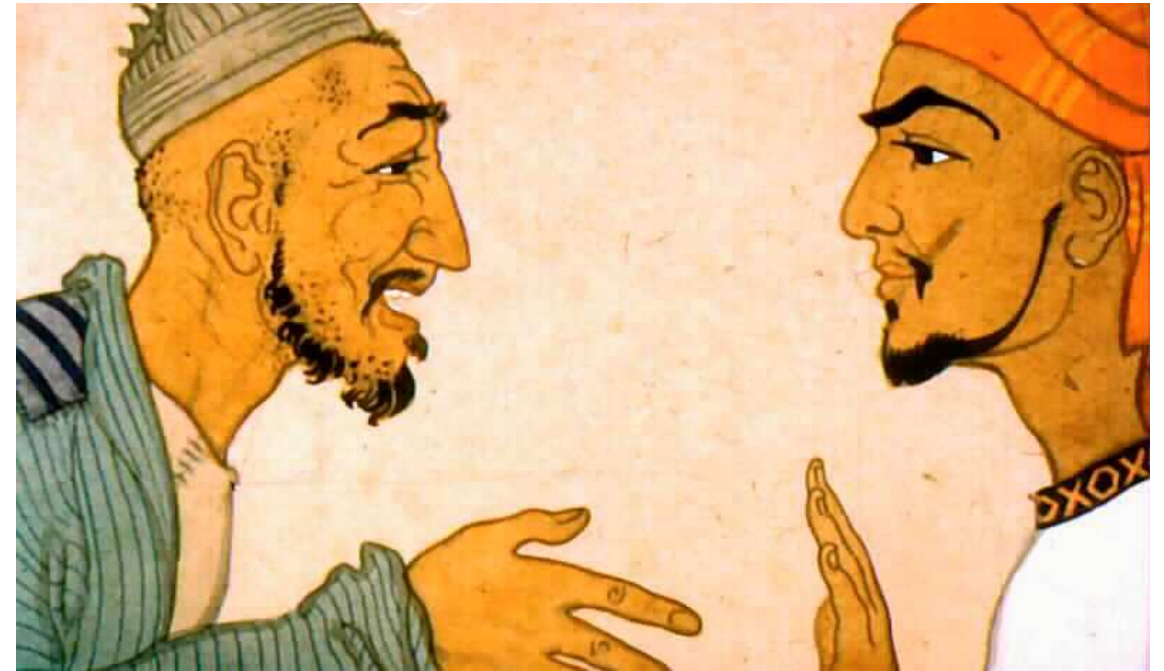

פעם אמר אחד הוינרים "אלך אל זריז
ואספר לו כי אנו בונים תוך יום אחד
שמונים ואחת עגלות, ומקבלים עבורן
הרבה כסף. נציע לו להצטרף לחברה
שלנו. שיעבוד בשבילנו!"

את העגלות של זריז העריכו מאוד,
ושילמו עבורן כסף רב.

זריז לא הצליח להתחמק והתחיל
לעבוד עם הוינרים.

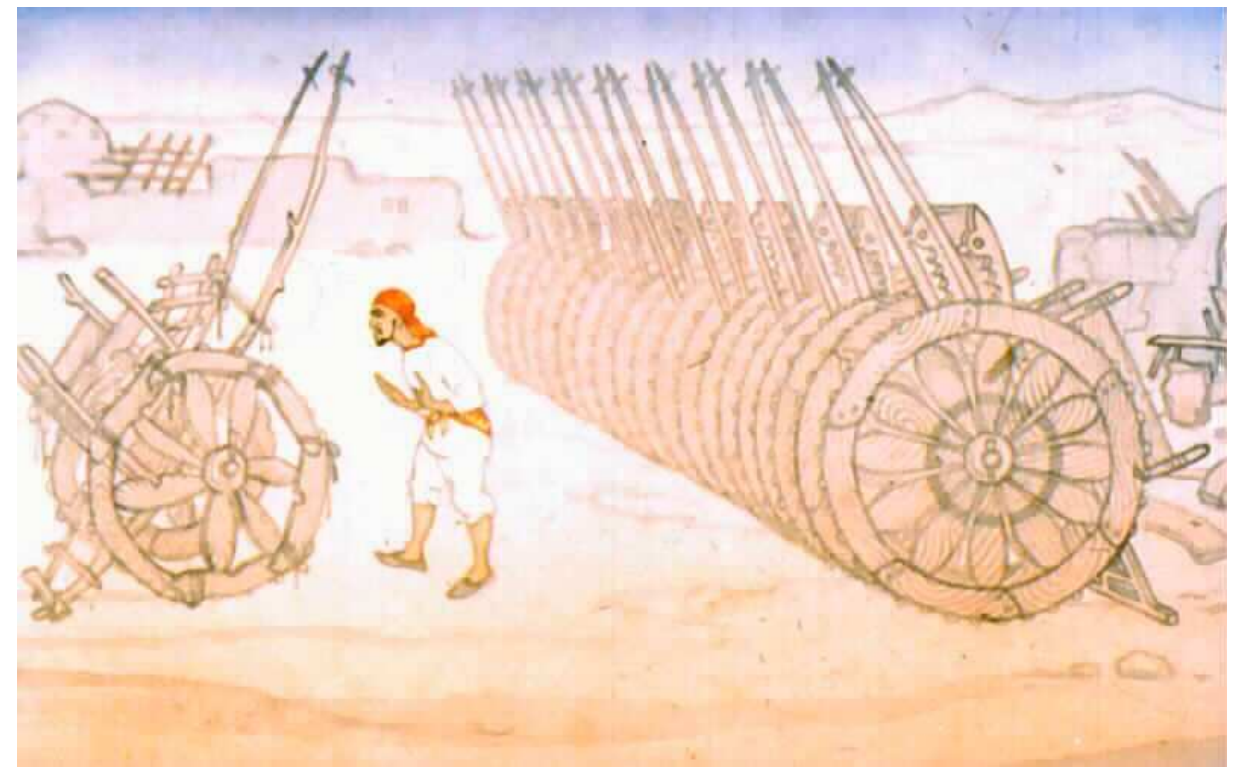
הלך הוינר אל זריז, אבל זה סירב
כך, וסירב אחרת והוינר ניסה לשכנע
אותו "אתנו תעבוד פחות ותרוויח
יותר.!

אבל זריז המשיך לעבוד.

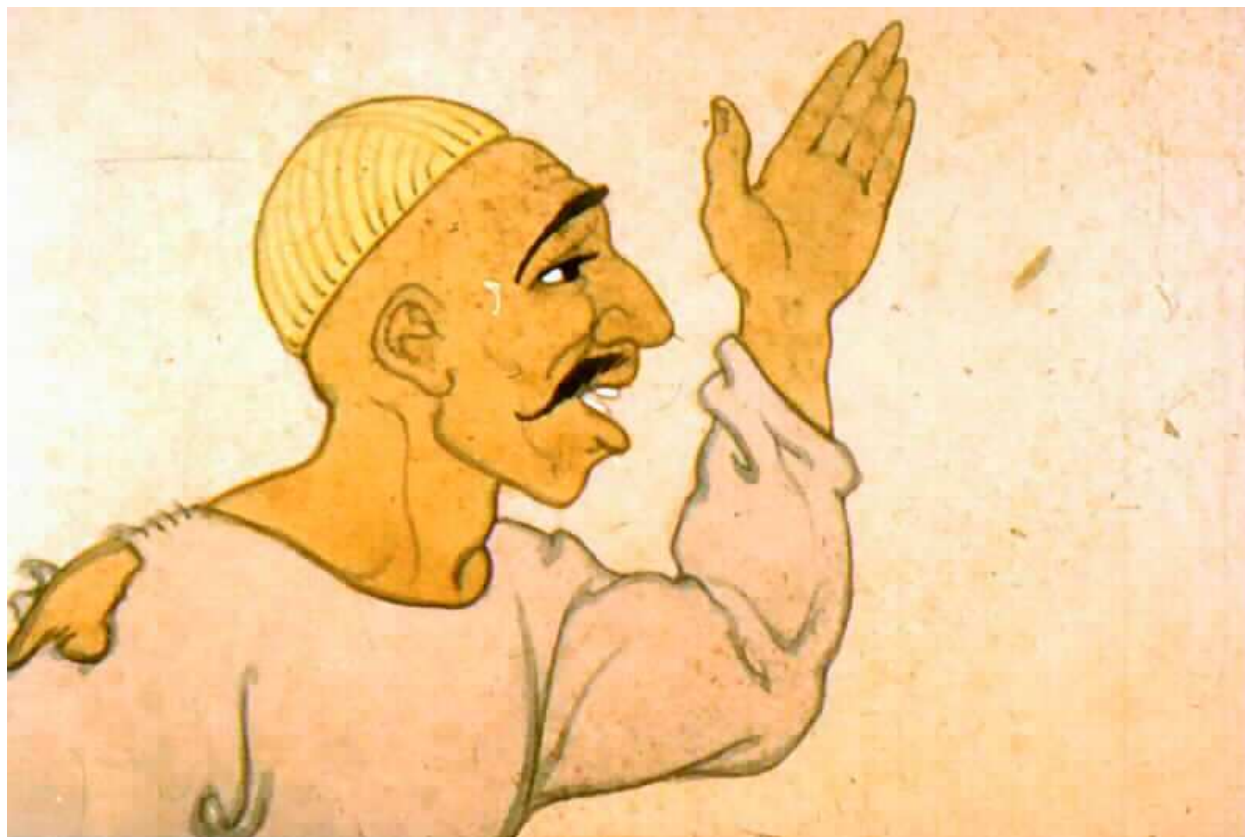

ביום, כשהחום עלה, כל הוינרים
נשכבו לנוח.

התחיל זריז ללמד את הוינרים איך
לעבוד. לימד יום, יומיים, חמישה
ימים, שום דבר לא יצא מזה. לא היה
להם חשק לעבוד וזה הכל.

כשגמרו לעבוד בערב, ראו שזריז
בנה תשע עגלות והוינרים ביחד רק
אחת, וגם זו עקומה.

והוינרים התאספו והתחילו לדון מה
לעשות. בסוף אחד מהם קרא
"מצאתי!"

זריז עזב את הוינרים וחזר לבית
המלאכה שלו.

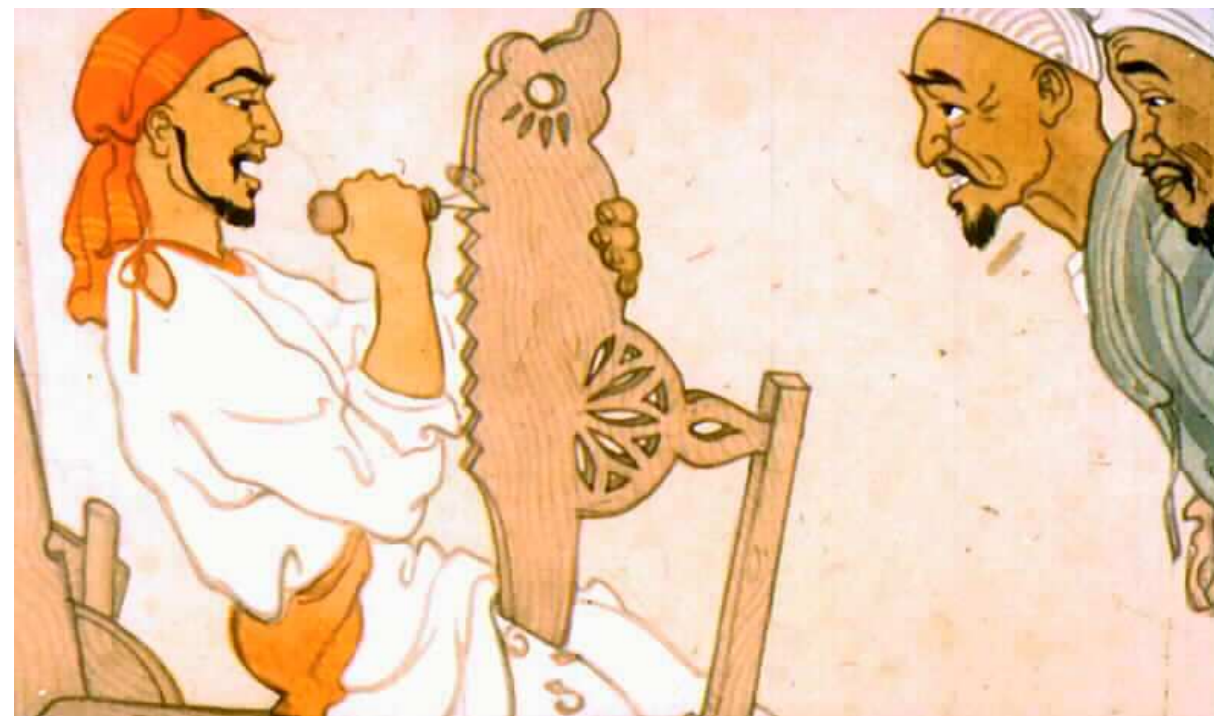

חזר זריז הביתה ורואה – כל העגלות
שלו שרופות. אין מה לעשות. התחיל
לעבוד מחדש.

כשזריז לא היה בבית מלאכה הלכו
הוינרים והציתו את כל העגלות
שמצאו שם. "עכשיו" אמרו "גמרנו
אתו. עכשיו כולם יקנו רק אצלנו."

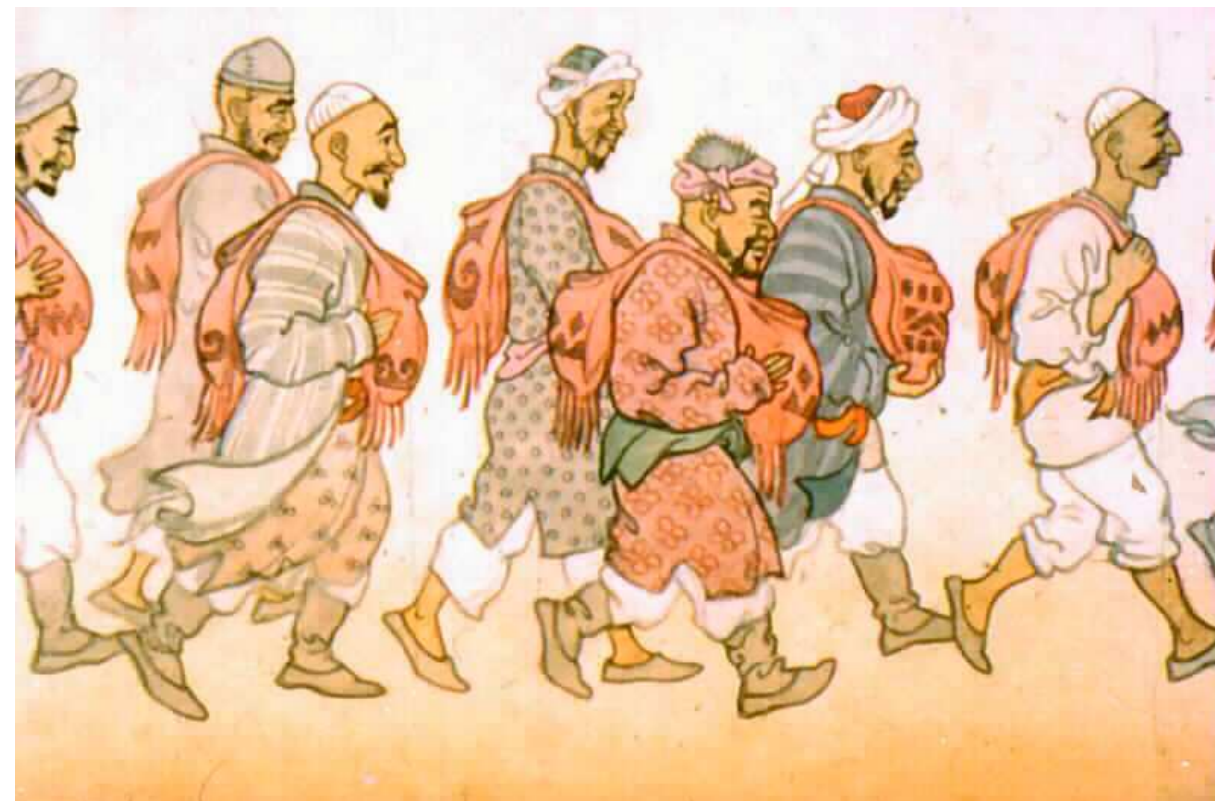
"איזה אסון!" אמר זריז "אבל אספתי
את העפר שלהן ומכרתי בשוק"
והראה לוינרים שק מלא זהב.

באו הוינרים אל זריז ורואים – הוא
רק שר ועובד עוד יותר מהר. "שלום
זריז" אמר אחד הוינרים "שמענו
שהעגלות שלך נשרפו?"

הלכו בשוק וקראו "מי רוצה עפר של
עגלות?" "עפר מצוין של עגלות
מצוינות!" "מוכרים עפר תמורת
זהב!"

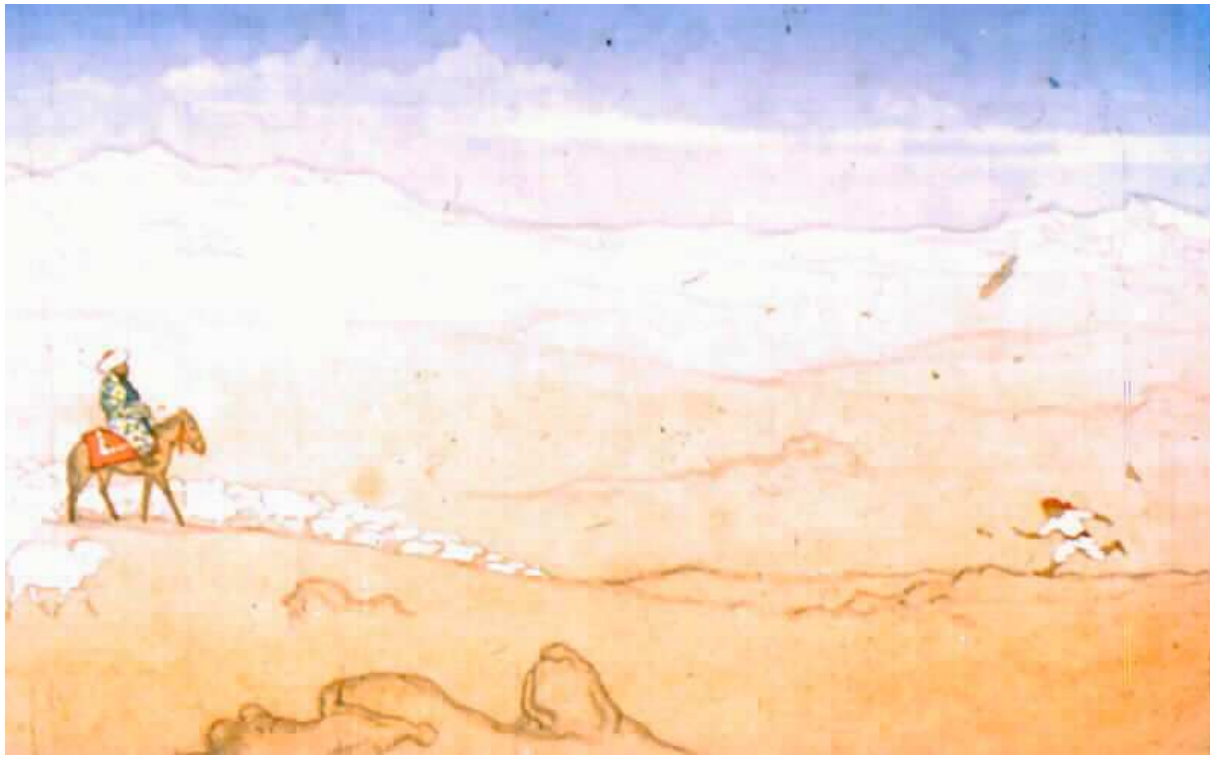
הוינרים חזרו מהר הביתה, שרפו את
העגלות שהיו להם שם, אספו את
העפר והביאו לשוק.

אחר כך לקחו מקלות וגירשו אותם
מהשוק.

האנשים בשוק תחילה צחקו מהם עד
דמעות. הצביעו עליהם באצבעות.

זריז רץ מהר מאוד. את הוינרים
השאיר מאחור. הוא רץ בערבה ומולו
בא באי, רוכב על סוס ומוביל עדר
צאן גדול.

התרגזו הוינרים, ורצו אל זריז. זריז
ראה איך כל תשעה הוינרים רודפים
אחריו עם מקלות, עם אבנים. וברח
לפניהם לערבה.

הבאי התרגז "איזה טיפשים! רוצים
לעשות שח מאיזשהו עני עלוב? אני
באי. שיעשו ממני שח!"

ראה הבאי את זריז, עצר ושאל "ממי
אתה בורח?" זריז השתחוה לבאי
ואמר בצניעות "מכובדי, רצים אחרי
ורוצים לעשות אותי לשח, ואני
מפחד, לכן אני בורח."

הבאי מרוב שמחה לא חושב יותר.
לבש את בגדי זריז והתחיל לרוץ.

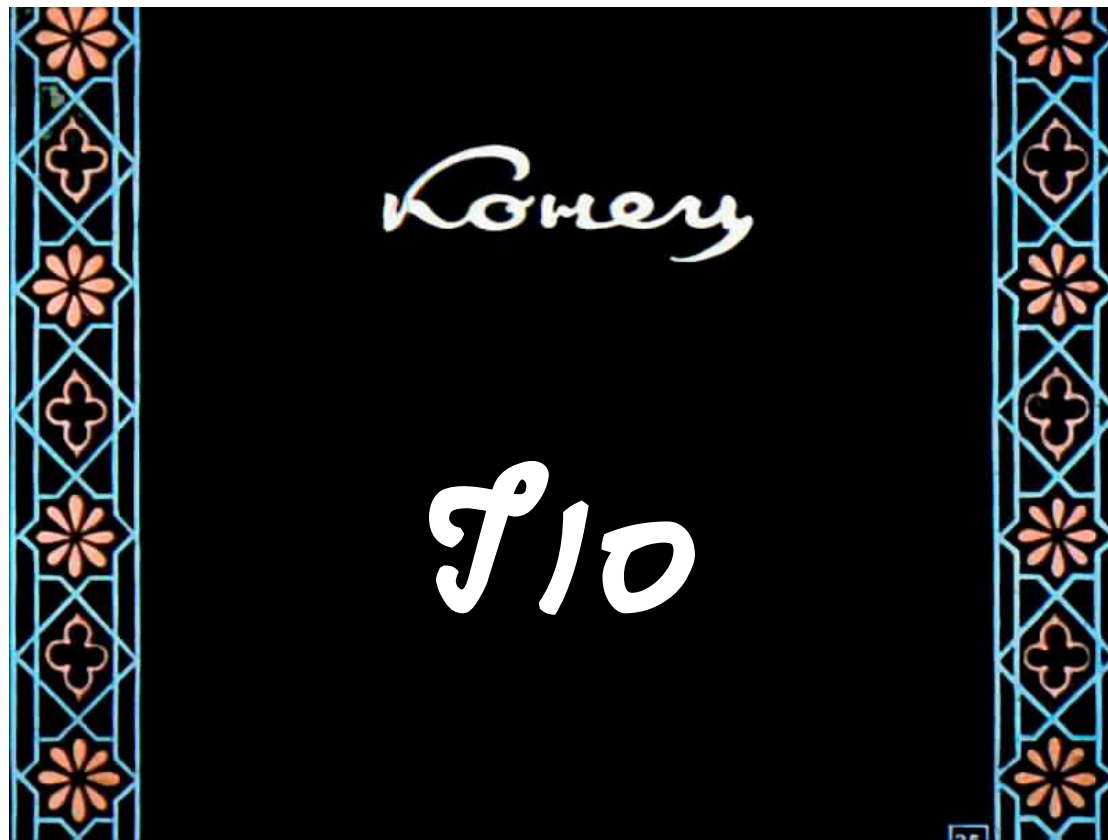

"אז מה הבעיה?" אומר לו זריז "לבש
את הבגדים שלי ותתחיל לרוץ
בערבה. תן לי את בגדיך, את העדר
ואת סוסך. כשתהיה שח אלה לא יהיו
לך נחוצים.

הוא פגש בדרכו את הוינרים והם לא
 הכירו אותו בבגדיו העשירים.
 השתחוו לו ושואלים "אולי ראית איזה
 איש עני בורח?"
 "הוא רץ לשם" הצביע זריז, והוינרים
 התחילו לרוץ אחרי הבאי.

וזריז לבש את הבגדים העשירים של
 הבאי, עלה על הסוס וחזר בשקט
 העירה.

וזריז הגיע העירה, חילק את הכבשים
בין עניי העיר ובעצמו התחיל לחיות
בשלווה ובשלום.